

ZPRAVODAJ farnosti Křenová

09/2025

72

u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně

DUCHOVNÍ NAKOPNUTÍ

Milí farníci! Nedávno se mi znovu dostala do ruky knížka Prázdné ruce od Marie Calasanz Ziesheové. Vypráví o opatu Bernovi, který dorazil v roce 1008 na ostrov Reichenau v roztrhané kutně a s prázdnýma rukama, protože byl cestou přepaden lupiči. První, s čím začal, byl úklid zpusťoseného kostela. Vyčistil studnu s pramenem sv. Pirmina, zakladatele kláštera. Našel si cestu klidem na ostrově i ke spolubratřím, kteří za předchozího opata utekli.

Zpusťosený ostrov začal pomalu vzkvétat. Měl tam lidi, kteří ho podporovali, ale našli se tam i tací, co mu moc nefandili. Staral se o sirotky, nemocné, židy i další lidi na okraji. Měl i dobrý vztah s císařem Jindřichem II, který ho vybral jako opata pro toto opatství. Císař mu několikrát pomohl a podporoval ho, ale jednou ho nepodpořil, i když on s jeho podporou počítal. A tak si uvědomil, že to, co opravdu má, jsou prázdné ruce. Nechal si udělat dřevěnou sochu Panny Marie s prázdnýma rukama, do kterých od té doby vkládal všechny radosti i bolesti. Mně se to gesto moc líbilo. A připomíná mi to, jak je důležité všechny záležitosti, starosti, těžkosti i radosti předkládat Bohu. S Ním o nich přemýšlet a hledat to nejlepší řešení. To se mi zdá, že dnes dost chybí. Dnes spíše řešíme, kdo koho přehlasuje, ale zkusme se spíš zabývat tím, co z nabízených možností je opravdu to nejlepší.

o. Petr Polívka

ZAČÍNÁME ČÍST KNIHU MAKABEJSKOU

Od nového školního roku bychom rádi otevřeli další starozákonní knihu – knihu Makabejskou. Dostaneme se k událostem, ke kterým došlo po smrti Alexandra Velikého (r. 323 př. Kr.) a po rozpadu jeho říše. Násilná helenizace Judeje a zavádění Diova kultu v Jeruzalémě vyvolává povstání židů, kteří zůstali věrní víře otců.

Vůdce povstání, kněz Matitjáš, zabije proradného žida, který chce obětovat modlám, a prchne se svými pěti syny do hor. Tak dochází k odboji, jehož posláním bylo ničit pohanské oltáře, likvidovat nepřítel a vydobýt židům znovu svobodu.

Po Matitjášově smrti se stane vůdcem povstání Juda zvaný Makabejský (makkábí = kladivo); po něm kniha dostala jméno. Ten dobývá jedno vítězství za druhým. Získá židům náboženskou svobodu, očistí chrám zneuctěný pohany a posvětit nově zbudovaný oltář. Tento Judův čin si židé dodnes připomínají svátkem zvaným Chanuka (tj. [znovu] posvěcení chrámu).

Poprvé se nad touto starozákonní knihou sejdeme ve středu 8. října 2025 po večerní mši svaté okolo 19:15. Zváni jsou všichni, kdo se chtějí blíže seznámit s dějinami židovského národa i aplikace tohoto starozákonního textu na život člověka v 21. století.

Od neděle 5. října bude v sakristii k dispozici i text této starozákonní knihy k podtrhávání a hlubšímu osvojení si textu.

o. Petr Polívka

FARNÍ TÁBOR 2025

Letošní farní tábor se nesl v duchu velkého dobrodružství. Společně s panem Phileasem Foggem a jeho věrným sluhou Passepartoutem jsme se vydali na cestu kolem světa. Během celého týdne jsme poznávali rozmanité kultury, plnili nejrůznější výzvy a sbírali nezapomenutelné zážitky. První zastávkou byla Anglie, kde se v Reformním klubu uzavřela slavná sázka o absolvování cesty kolem světa za pouhých sedm dní. Děti byly

rozděleny do týmů, zakoupily si potřebné vybavení a večer už nasedaly na loď. Ráno jsme se probudili ve Francii, posnídali croissanty a navštívili Louvre, pro který jsme namalovali několik vlastních uměleckých děl. Odpoledne nás čekaly Benátky a závody gondol, kde se ukázala šikovnost i fantazie všech stavitelů a na vítěze čekala zasloužená odměna. V pondělí naše loď zakotvila v Egyptě. Tam jsme museli vyluštit starověké hieroglyfy, abychom dostali Foggga z vězení. Brzy se však ukázalo, že samotné písmo nestačí, a pro Foggovu záchranu budeme muset proniknout až do pyramidy a přinést Šejkovi jeho poklady. Odvážní cestovatelé se nezalekli ani tohoto úkolu a v přestrojení za pohřební průvod s mumifikovaným členem týmu se dostali dovnitř. V pyramidě našli Šejkovy poklady a Foggga osvobodili. Naše radost však netrvala příliš dlouho, neboť jsme byli okradeni o lodní lístky, ale ještě tu noc se nám je podařilo získat zpátky. Z Egypta jsme dál vyrazili do Indie, kde jsme

zdořávali džungli plnou nástrah – od slepoty způsobené řábou až po nohu rozdupanou slonem. Naštěstí nás po cestě mohla vyléčit vůně indického koření nebo pomoc místního léčitele se vzácnou medicínou. Při odpolední plavbě do Japonska nás zastihla silná bouře a loď se začala plnit vodou. Všichni museli spojit síly a vylévat vodu rychleji, než řla loď ke dnu. Společná záchranná akce naštěstí dopadla dobře, cestovatelé vše ustáli a

naše plavba mohla pokračovat. Tentokrát do Austrálie. Výlet po Austrálii přinesl kromě klokaních steaků také pořádnou pěší túru. Během ní jsme se kochali výhledy po krásné krajině, hledali děti v borůvčí nebo pomáhali řerifovi pátrat po pachateli přepadeného poštovního vlaku. Den jsme zakončili společnou modlitbou, při které jsme mimo jiné děkovali také za dnešní mši svatou slavenou u Vřesové studánky spolu se scholou z Břevnova (že se jedná o scholu jsme zjistili ve chvíli, kdy s námi trojhlasem zazpívali hymnu jubilejního roku).

Ve čtvrtek následovala Amerika. Dopeodne jsme strávili v přistěhovalecké čtvrti, kde jsme byli přizváni k tradičním řemeslům. Místní obyvatelé nás naučili vyrábět lampiony, hrát pétanque, puckovanou nebo míchat drinky. Dopeodne jsme potom zařili ruch newyorského metra, bloudili mezi stanicemi a hledali cestu do kasina. Po setmění jsme zkouřeli štěstí v různých hrách a případné zklamání z prohry zaháněli mojitem na baru. Naši poslední zastávkou bylo Mexiko. Zúčastnili jsme se kohoutích zápasů i pašování surovin přes

hranice do Ameriky. Po dostatečném výdělku jsme se mohli vrátit zpět do Anglie, kde už netrpělivě čekali členové Reformního klubu, aby rozhodli o výsledku sázky a rozdělili výhru. Nikdo nechápal, jak je to možné, ale skutečně jsme objeli celý svět za pouhých sedm dní! Každý si tak odnesl spravedlivý podíl z vyhrané částky a mohl se vydat na skutečnou cestu domů.

Celý tábor byl plný her, dobrodružství a nových přátelství. Každý den přinesl nové výzvy, ale hlavně spoustu smíchu a radosti. Domů jsme si odvezli nejen pasy plné razítek, ale hlavně krásné vzpomínky na společně strávený čas. Ještě jednou chci poděkovat všem odvážným cestovatelům za to, že se s námi na cestu kolem světa vydali, všem vedoucím za stoprocentní nasazení a skvělou spolupráci, otci Petrovi za záštitu a veškerý duchovní program, rodičům za důvěru a především našim kuchařkám Kláře a Marušce. Ty se totiž celý týden staraly o tematický jídelníček a vařily všechny moje nesmyslné nápady – od falafelu až po burgery s hranolky. Byla to pecka, děkujeme moc!

Kristýna Šujanová

VÝPRAVA DO JABLONNÉHO, NA LEMBERK

26. – 30. srpna se naše biřmovanecká skupinka zúčastnila výpravy, která měla za účel nás více stmelit a připravit na činnost ve farnosti po biřmování. Ubytování jsme byli v dominikánském klášteře v Jablonném v Podještědí, který se nachází hned vedle

baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy. Po několikahodinové jízdě vlaky jsme se zúčastnili mše svaté, uvařili si večeři a celý den zakončili modlitbou u Zdislaviny studánky. Každý další den jsme se věnovali prohlubování našeho vztahu s Bohem prostřednictvím mší svatých a modliteb. Měli jsme dostatek času i na diskuze s otcem Petrem k různým tématům. Nezapomněli jsme ani na prohlídky po okolí. Dvakrát jsme navštívili nedaleký zámek Lemberk a jednu prohlídku jsme absolvovali i v bazilice. Dozvěděli jsme se tak spoustu informací o životě svaté Zdislavy, která nás celou výpravou provázela. Měli jsme příležitost se zúčastnit i mše sv. sloužené v latině podle mimořádného římského ritu. Shodli jsme se, že se jeden večer chceme podívat na film, a tak nám sestra Roberta pustila jeden s názvem "Jesus Revolution" o evangelizaci hippies v 60. letech. Dostali jsme doporučení navštívit Loupežnický vrch vzdálený asi 7 km od Jablonného. Na výlet jsme si však vybrali nejdeštivější den, a tak jsme jej ukončili předčasně. Na vrch jsme sice nedošli, ale jako náhradu nás otec pozval na kofolu a zmrzlinu. Poslední den jsme zahájili krátkou modlitbou a po deváté hodině jsme nasedli na vlak do Brna. Celou výpravu jsme si moc užili a odnášíme si z ní nové poznatky a vyhlídky do budoucna.

mladší biřmovanci

ČLENOVÉ PASTORAČNÍ RADY SE PŘEDSTAVUJÍ: ROZHOVOR S HANOU HOLUBOVOU

Hanku Holubovou jsem poprvé poznala asi na některém z úklidů kostela. Už ani nevím, jak je to dlouho, ale určitě jsem už tehdy obdivovala její vitalitu a energii. Pro mě osobně představuje jeden z pilířů naší farnosti. Už několik let organizuje úklid kostela i fary, a hlavně také díky ní se povedlo v loňském roce obnovit farní kavárnu. K tomu všemu zvládá se

samozřejmostí sobě vlastní pomáhat nejen své rodině, ale taky ve farnosti. Když je potřeba něco zařídit, často je to právě Hanka, která se o to postará. Povídali jsme si u ní v kuchyni, kde mě pohostila sláným koláčem. Náš rozhovor byl dlouhý tak akorát, aby ještě stihla vyzvednout kamarádku a společně s ní odjet na mši svatou.

Ty jako dlouholetá farnice pocházíš z Černovic?

Ne.

A odkud pocházíš?

Ze Starého Brna. Jsem ale brňák narozený v Ústí nad Orlicí. Ale jenom narozený. Mamka tam měla sestru a ta měla čtyřletou holčičku, takže tam jela, aby se trochu zaučila v péči o dítě a já jsem se tím pádem tak trochu ztratila. Až jsme přijeli po třech měsících – mateřská byla tehdy jenom tři měsíce – a na středisku hned: “Á, tady je ta ztracená holčička!”

Takže ty jsi teda prvorozená, Jirka se narodil jako druhý. Víc sourozenců nemáš?

Ne, ona na nás byla potom mamka sama.

A jak to mamka zvládala?

Zvládala. Tenkrát byla úplně jiná doba a já jsem měla pocit, že jsme bohatí. A pak později, jak člověk dospěje, tak zjistí, že jsme byli bohatí, protože to byla ta láska.

A Jirka má obrnu už od narození?

Od devíti měsíců, po očkování proti obrně. Měli špatnou očkovací látku. Ono to vypadá ze začátku jako angína, takže to byla tři týdny angína, která neustupovala, a pak se zjistilo, že má obrnu. A tím, že s námi byla mamka sama, tak musel být Jirka od deseti let v ústavu. Škola pro něj byla jenom do třetí třídy, takže musel do ústavu, ale my jsme mu to vynahrazovaly – jezdily jsme tam každých čtrnáct dní.

Za ty roky už tam má kamarády. Přes covid byl skoro dva roky doma a teď je doma často. Chodíme na lékařské kontroly a na neurorehabilitace. Postiženým pacientům hradí tyto rehabilitace pojišťovna nepřetržitě celý rok, tak toho využíváme.

Snažím se s Jirkou hodně chodit, takže třeba jedeme vyřizovat různé věci šalinou, aby se prošel a večer pak do kostela jedem autem.

A kdy ses rozhodla, že z tebe bude zdravotní sestra?

No, tak rozhodně jsem chtěla pracovat vždycky s dětma. Ale chtěla jsem být učitelka mateřské školy. Asi i tím, že jsem vyrůstala sama, tak mě to k tomu nějak táhlo. Tam mě ovšem nevzali a jako druhou možnost jsem měla dětskou zdravotní sestru. Tenkrát to bylo tak, že když jsi udělala zkoušky a nepřijali tě, tak tě automaticky přijali na druhý vyvolený obor. Nikdy jsem toho ale nelitovala. Naopak jsem říkala, že to bylo dobře řízený, že jsem pracovala v nemocnici.

A po škole jsi šla rovnou na kardio do nemocnice u sv. Anny?

Kardio tenkrát ještě nefungovalo. To byla dětská klinika u sv. Anny.

Ale tehdy tady byla už i Dětská nemocnice, ne?

Byla, ale my jsme byli I. dětská klinika. Později (1953) se teprve dostavěla dětská nemocnice a tam byla II. dětská klinika. Když jsem začínala, byly u svaté Anny čtyři dětská oddělení – dvě kojenecké a dvě větších dětí. A já jsem byla na tom kojeneckém. A po čtyřech letech (v prosinci 1977) se postavilo kardio a my jsme měli možnost buď zůstat na dětské klinice, nebo přejít na kardio. A tak jsme si říkali, že dětskou kliniku už známe, tak vyzkoušíme něco jiného. A celé oddělení, tak jak jsme se znali, jsme přešli na dětské kardio a bylo to úžasný.

A to bylo i pro dospělé, to kardio?

Ano, ale my jsme byli oddělení dětské kardiologie. To bylo v prosinci 1977 – do té doby se operace srdce prováděly na I. a II. chirurgii. Bylo to hrozně fajn, protože jsme měly vrchní sestru, která neznala dětskou problematiku.

Takže byla ráda, že tam někoho má. Nebo vy jste byly rády, že se vám do toho neplete?

Tak (smích). Obojí.

Takže se dá říct, že to kardio pro Tebe byla taková srdcová záležitost.

Až do konce.

No a co jsi na své práci měla nejradši?

Všechno. My jsme byly dobrý kolektiv. Když u nás dítě leželo a mělo například narozeniny, tak jsme upekly dort a byla oslava.

I za hluboké totality u nás chodil svatý Mikuláš. A děti jsme také křtili – tajně. Teda ty ve špatném zdravotním stavu. Ne, že bychom je křtily běžně. Ale i rodiče, když byli věřící a chtěli dítě pokřtít, tak jsme to umožnili. Většinou z “Mendláku” tam chodili kněží, nebo si rodiče přivedli kněze sami.

Změnil se ten obor za ty roky, co jsi tam dělala?

Změnilo se to hodně – my, když jsme začínali, tak děti u nás ležely měsíc. Týden byly na JIPce a potom zhruba tři týdny na standardním odd. To byly prostě “naše” děti. Když pak měly jít domů, tak se těm malým často ani nechtělo. Plakaly a nechtěly jít za maminkou. Dnes odchází většina pacientů 7. den po operaci domů, pokud jim to zdravotní stav dovolí.

A jak byly ty děti staré?

Od narození do devatenácti let.

A jak to bylo tehdy s návštěvami?

Středa a neděle. A u těch malých dětí ani to ne. Měli jsme tam skleněný přepážky, tak se rodiče dívali mezerou mezi dveřmi. To si dneska ani nedovede nikdo představit. Ale hlavně děti byly spokojené. My jsme tam třeba měli jednoho chlapečka, a když si pro něho přišla maminka s babičkou, on si hrál u stolu a když na něho zavolaly, tak se na ně podíval a řekl: “Já teď nemám čas”.

A ty jsi tam pracovala celý život, že?

Až do důchodu. Akorát, že po revoluci se už pro děti otevřela i kardiokirurgie v Bratislavě, Košicích a Banské Bystrici. Takže tím pádem dětí hodně ubylo. A kardiiovaskulární program byl také splněný – ultrazvuk maminek v jiném stavu byl na lepší úrovni. Takže když lékaři zjistili, že dítě má nějakou těžkou vadu, tak doporučují potrat a většina těch maminek ho podstoupí. Takže těch operací už tolik nebylo, a tak jsme postupně měly i dospělé ženy a děti jenom transplantované.

S dětmi se musí hodně komunikovat a my jsme komunikaci přenášely i na ty dospělé ženy, takže ony vždycky říkaly, že se u nás cítí jako v ráji. Komunikace je úplně nejdůležitější.

Jsi pro mě jeden z pilířů naší farnosti. Tak bych se chtěla zeptat: Kde na to všechno bereš energii?

V kostele, v modlitbě. Nikde neroste, nikde ji nekoupíš, takže jediné od Pána Boha.

Zbývá Ti ještě čas na nějaké koníčky?

Jé, koníčků by bylo! On by byl i ten čas, ale já nevím... Když jsem byla mladá, tak jsem stíhala domácnost, opravovali jsme barák, šila jsem, vyšívala, háčkovala, pletla.... Ted' nestíhám nic. Ted' mě zbylo jenom to pečení.

No, tak seš na všechny strany rozběhaná...

No, vždycky se něco najde. Já to беру tak, že když někdo něco potřebuje a já se o tom dozvím, tak to asi mám udělat. On to vždycky Pán Bůh zařídí, že na tyto věci máš čas a on se ti ten program seskládá, že fakt ten čas máš. Když by tam něco nevycházelo, třeba dvě věci se nahnou na jeden den, tak prostě se ta jedna sama o sobě nějakým zázrakem odřekne. Prostě to tak v 99 % vyjde.

Vím, že máš zahradu. Je to koníček nebo povinnost?

No, byl by to koníček, ale je méně času.

Ale ty taky cestuješ. Cestování je taky koníček?

Ano, poslední dobou jezdím ráda na zájezdy. Loni jsme byli v Polsku po stopách Jana Pavla II., letos na poutním místě ve Vambeřicích. Máme to štěstí, že je v Brně spousta organizací, které se věnují důchodcům,

například KLAS. To je klub aktivních seniorů pod záštitou brněnského biskupství (<https://spokojenysenior-klas.cz/>).

A kdes byla nejdál?

Když mě bylo patnáct, byli jsme na první dovolené v Rumunsku – i s Jirkem, u moře, pod stanem. My jsme hodně jezdívali pod stan, později i s manželem. Taky jsem byla v Itálii, Rakousku...

Nejdál jsem ovšem byla na dovolené ve Svaté zemi. A také jsem navštívila Fátimu, když bylo výročí sto let od zjevení se Panny Marie třem portugalským pasáčkům.

A kde se ti líbilo nejvíc?

Mně se líbí všude. A nejvíc možná doma. Člověk je nakonec vždycky rád, že se vrátí domů.

Měla jsi nedávno životní jubileum. Udělala bys něco jinak, když se ohlédneš?

Asi ano, ale nic zásadního.

Rozhodně bych neměnila práci. Protože až když jsem odcházela do důchodu, tak jsem si uvědomila, jak je to krásný pracovat s lidmi, se kterými si rozumíš, a dělat práci, která tě těší, protože tam chodíš ráda.

No, tak vy se vlastně scházíte do teď. Jak dlouho jsi už v důchodu?

Devátým rokem. No a vlastně i s holkama z práce byla moje první oslava letošních narozenin.

Je něco, co Ti udělalo v posledním roce radost?

Já mám radost pořád. Já mám radost z každé maličkosti.

A teď se chystáme na pout' ke svaté Anně (kaple v areálu FN u sv. Anny), která bude konečně po revoluci vysvěcená.

A co Ti dělá radost ve farnosti?

Mně osobně dělá radost, že se s celkem velkou částí našich farníků zdravíme, popovídáme si... Třeba na táborácích nebo po mši svaté před kostelem. A je to průřez generacema – nejsou to jenom mladí nebo jenom staří. A mám radost, že se znovu otevřela farní kavárna, kde jsou taky zastoupeny všechny generace. A je pěkné, že se tam lidi můžou zastavit i po mši sv., která je v jedenáct hodin. A že se najdou lidi, kteří přijdou pomáhat.

Petra Blaháková

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ – OHLÉDNUTÍ ZA ŠKOLNÍM ROKEM

Jak jistě víte, během školního roku probíhá na faře výuka náboženství, kdy se s dětmi scházíme standardně ve čtvrtek odpoledne. Letos byli žáci věkově dosti rozrůznění – byly tu děti od druhé do osmé třídy. Přesto jsme se rozhodli, že bude lepší, když vytvoříme jednu větší skupinu než dvě malé. Z toho důvodu jsme na výuku byly dvě katechetky: já a Hanka Puklická. Mohly jsme se tak dětem podle potřeby věnovat individuálně.

V hodinách jsme pokračovali se stejnou učebnicí jako loni, tedy putovali jsme Po cestách víry. Každý týden se scházelo nejčastěji okolo šesti dětí, které měly chuť nejen hlouběji se seznamovat s modlitbou Vyznání víry, ale i přemýšlet o Bohu, o sobě samých a o světě kolem nás.

Snažily jsme se vést děti tak, aby víra pro ně nebyla jen „školní látkou“, ale živou součástí každodenního života. Společně jsme objevovali příběh Ježíše a jeho současníků, hledali jsme souvislosti s našimi vlastními příběhy a učili se naslouchat – Bohu i sobě navzájem. Seznámili jsme se s působením Ducha Svatého v našich životech a v církvi, s významem jednotlivých svátostí a školní rok jsme završili úvahami o věčném životě. Nechyběly ani výtvarné a herní aktivity, společné modlitby, zpívání a chvíle sdílení.

Poslední červnovou hodinu před prázdninami jsme měli možnost otestovat náš úsudek, trpělivost i spolupráci při únikové hře, kdy jsme se snažili rozluštit záhadu tajemného kufru. Děti spojily své síly,

nápady i odvahu a s nadšením se pustily do objevování skrytých indicií. Bylo potřeba prozkoumat obraz Mony Lisy, magnetickým kyvadlem vyhledat na šachovnici správné souřadnice, otevřít velice důmyslné krabičky, čichem porovnat neznámý obsah zkumavek či složit 3D skládačky. Přestože to zpočátku vypadalo beznadějně, nakonec se nám, s malou nápovědou na telefonu, podařilo otevřít všechny zámky na truhle a v poslední minutě se na nás vysypala hromada bonbonů.

Děkuji všem dětem za jejich účast a otevřenost, rodičům za důvěru a Hance za spolupráci. Těším se, kam nás víra povede v příštím roce!

Jana Schwarzová

RODINA JAKO ZAHRADA VÍRY

Vážení a milí farníci, ve Zpravodaji č. 70 jsem nabídla možnost osobního setkání s vysokoškolskou učitelkou a doktorkou teologie ThLic. Ing. Marií Zimmermannovou, Th.D., která je zároveň maminkou tří dětí a učitelkou náboženství s mnohaletou praxí.

Její vystoupení má název "Rodina jako zahrada víry". Bude to povídání, společné sdílení a také praktické ukázky, jak o tuto zahradu pečovat, aby v ní rostly krásné květiny, ale také léčivky, stromy, které poskytují stín, plody, které přinášejí hojnost všeho, co potřebujeme. Rodina jako celek tvoří ekosystém této zahrady – každý má svou roli, všichni jsou navzájem propojeni. Budeme se zabývat prvním darem závlivky a výživy, kterým je křest, ale také hlubokými spodními vodami sahajícími k Bohu, z něj čerpáme zdroje pro každodenní život i naše výzvy.

Setkání se uskuteční ve zdejší chrámu na Křenové v sobotu 18. října 2025 po večerní mši svaté, tj. přibližně od 19:20.

Marta Kohoutková OV

BIŘMOVÁNÍ NA SVATÉHO VÁCLAVA

V neděli 28. září 2025 bude v našem kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie při mši svaté v 9:30 udělovat o. biskup Pavel Konzbul svátost biřmování. Všichni jste srdečně zváni.

MODLITBA ŽIVÉHO RŮŽENCE

V úterý 7. října je památka Panny Marie Růžencové. Mše svatá bude ráno v 6 hodin a večer v 18:30, při které se sejdou všichni, kdo jsou v naší farnosti zapojení do modlitby živého růžence.

ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

Úklid kostela je plánovaný na pátky 9. října a 13. listopadu vždy od 19:15 po večerní mši svaté. Budeme vděční za další posily. Bližší informace u paní Hany Holubové, tel. 732 881 461.

MODLITBA ZA NÁŠ NÁROD

Stále pokračujeme v modlitbách za náš národ. Letos jsou modlitby rozšířeny ještě o Evropu a o prosbu za mír na celém světě. Přeci jenom je i v našem zájmu, aby i Evropu vedly osobnosti, které se hlásí ke křesťanským hodnotám a odkazu.

Máme i jednoho člověka, osobnost, světce, který už Evropě pomohl ukončit studenou válku: papeže sv. Jana Pavla II., a tak se letos věnujeme jeho odkazu a prosíme ho o přímlovu.

Nejbližší modlitby za národ budou v pátek 18. září, 17. října a 21. listopadu. Začínáme modlitbou růžence v 18 hodin, pak následuje mše svatá s tematickou promluvou, na závěr jsou litanie k našim národním ochráncům a zpíváme svatováclavský chorál.

PATROCINIUM A SVĚTELNÝ PRŮVOD

Milí farníci a přátelé farnosti! Letos bude poutní mše svatá v pondělí 8. prosince 2025 v 18:30 v našem kostele, kterou zakončíme světelným průvodem okolo celého našeho kostela v zahradě u Panny Marie. I ranní mše svatá bude ze Slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie.

MODLITBA MEDVÍDKA PŮ

Pane Bože, dej, aby se mi chtělo tak,
jak se mi nechce...

MŠE SVATÉ

Neděle: 8:00, 9:30 (s katechezí pro děti, mládež), 11:00, 18:30

Všední dny: 6:00, 18:30 (v pondělí večer mše svatá není)

Sobota: 14:20 v kapli sv. Kříže v psychiatrické nemocnici
v Brně-Černovicích (s nedělní platností)
18:30 (s nedělní platností)

ZPOVÍDÁNÍ A ADORACE V NAŠÍ FARNOSTI

Příležitost k soukromé adoraci a k přijetí svátosti smíření je ve středu 16–18h a v pátek 8–10h. Svátost smíření je možné přijmout i půl hodiny před začátkem každé bohoslužby.

ZAPISOVÁNÍ ÚMYSLŮ NA MŠE SVATÉ

Pokud máte úmysl, na který byste chtěli dát sloužit mši svatou, můžete si ho nechat zapsat v sakristii po každé bohoslužbě. Od 1. září zapisujeme na čtvrté čtvrtletí, tj. od října do konce roku 2025.

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Okolo každého prvního pátku v měsíci nabízíme návštěvu kněze s příležitostmi ke sv. smíření a sv. přijímání. O nedělích Vás rádi navštíví naši akolyté. Přihlásit se můžete v sakristii, na faře nebo telefonicky na čísle 739 521 857.

Zpravodaj vydává Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně, Křenová 21a, Brno, 602 00. Farní kancelář je otevřena vždy v úterý 9–12h, pátek 15:30–18h. Kontakt: otec Petr Polívka, tel.: 739 521 857, info@farnostkrenova.cz; www.farnostkrenova.cz. Redakční rada: o. Petr Polívka, Miloslav Trmač, Martin Sychra, Marek Schwarz. Grafická šablona: Petr Kompas. Uzávěrka příštího čísla bude 20. listopadu 2025. Příspěvky posílejte na adresu: zpravodaj.krenova@gmail.com.